

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

xix [i.e. xiv]. Inter distinctionem realem & rationis non datur media.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

rationis alia est rationis ratiocinatae, quæ fit cum fundamento in re, in qua nimirum reperitur dicta virtualis distinctio: alia est rationis ratiocinantis, quando intellectus de una eademque re absque fundamento format plures conceptus inadæquatos synonymos, id est, solo numero differentes, repræsentantes rem eandem eodem modo, in ordine ad eandem connotata, tales sunt conceptus respondentes his nominibus: *ens, gladius.*

XIV. Non datur inter distinctionem realem & rationis distinctio media, quam formalem vocant seu ex natura rei, dicuntque intercedere eam, non inter entia, quorum saltem unum ab altero realiter separari potest, sed inter entitates, conceptibilitates, formalitates, quidditates inseparabiles quidem, à se invicem tamen distinctas ante omnem operationem intellectus, qualesque formalitates, aiunt, in homine esse animalitatem, rationalitatem &c. in Deo Justitiam, Misericordiam &c. quæ ita distingui volunt ante operationem intellectus, ut unum non sit aliud, v. g. Misericordia non sit Justitia &c. Iste namque formalitates eo ipso, quòd distinguantur ante operationem intellectus,

f s

distia-

distinguuntur ut materia & forma, consequenter realiter; quia materiam à forma distinguere realiter, nihil est aliud, quam materiam non esse formam; sive materiam esse aliam entitatem, & formam esse aliam entitatem. Dicere hinc, hanc distinctionem ideo non esse realem, quia non est inter entia, sed entitates, & has entitates esse aliquid formaliter, non tamen realiter, est ludere in terminis; vel enim habent aptitudinem ad existendum, & sunt verè entia, vel non, & nihil sunt. Dicere, esse realitates, pro ut *res realitas* opponitur nihilo vel enti omnino dependenti ab intellectu, non esse tamen strictè realitates, quia ab invicem non possunt separari, id, inquam, non subsistit; quia etiam una Persona divina ab alia non potest separari. Sequuntur dein ex hac distinctione inconvenientia. Si enim sapientia Dei ante operationem intellectus formaliter distinguitur à Deo, ergo in se habet negationem Deitatis, ergo non est Deus, ergo creatura; & si sapientia formaliter non est Deus, ergo nec Deus formaliter est sapientia; quæ propositio est contra Concil. Rhem. Item si entitas sapientiæ non est entitas Dei, ergo Deus esset compositus

ex

ex entitate, quæ non est Deus. Malè verò nobis oggeritur, animali & rationali, voluntatī & intellectui divino ante operationem intellectus convenire contradictoria, hominem-que sentire per *animal*, non sentire per *rationalē*, Deum velle per voluntatem, non velle per intellectum. Nam ante operationem intellectus homo & per animal, & per risibile & per rationale sentit, ratiocinatur &c. Deus & per voluntatem & per intellectum, & per Justitiam vult, intelligit, punit &c. materialiter accipiendo hæc nomina pro re vel entitate, quæ est animal, risibile, rationale, quæ est voluntas, & quæ est intellectus &c. non formaliter, ut accipiuntur, dum dicitur: homo sentit per animal, & non per rationale: Deus vult per voluntatem, non per intellectū; animalitas ante operationē intellectus nō est rationalitas &c. Unde semper harū locutionū negandum est suppositum, nimirū quòd datur ante operationem intellectus animalitas, rationalitas vel animal præcisum à rationali, intellectus Divinus à voluntate, quod sonant hæc propositiones. Signum enim evidens est, propositionē sumi in sensu formali, quando actus prædicatur de suo principio formali, ut

fit, dum dicitur: Deus vult per voluntatem, miseretur per Misericordiam: homo sentit per animal &c. Sepositis verò conceptibus dicendum est: *homo sentit per rem, quæ est animal, non sentit per rem, quæ est rationale &c.* ubi patet, semper partem negativam esse falsam. Frustra item dicitur, Petreïtatem vel insensibilitatem esse extra conceptum essentialem hominis, ideoquæ ab eo distingui: est enim solummodò extra conceptum definitivum inadæquatum, id est, formaliter ab eo non attingitur, etsi materialiter ab eo quoquæ attingatur (definitus namquæ res, pro ut à nobis imperfectè concipiuntur, nimirum secundum prædicata quædam necessaria, in quibus plura individua conveniunt) & non extra conceptum adæquatè explicantem res, pro ut à parte rei existunt; æquè enim de essentia physica Petri est Petreïtas, quam animal, nec concipi potest essentia illa Petri adæquatè & perfectè non conceptâ Petreïtate. Opponitur demum gratis omnino: homo à parte rei bruto in tota essentia, nequæ est similis, nequæ dissimilis, ergo secundum unam partem seu formalitatem illi est

est similis, secundum alteram dissimilis, ergo hæ formalitates dantur à parte rei, & inter eas distinctio. Nam secundum totam essentiam est bruto similis & dissimilis, id est, imperfectè similis; quod enim imperfectè est simile, etiam est dissimile, non tamen est similis, & non est similis. Sic itaque res una secundum idem potest esse similis & dissimilis, non tamen æqualis, & inæqualis, cum æqualitas non admittat *magis & minus*.

XV. In distinctione rationis non committitur præcisio objectiva, quâ intellectus rem unam eandemque ita dividat per suos conceptus inadæquatos, ut cognitâ unâ objecti perfectione, prorsus non cognoscat alias priori identificatas, V. G. possit in Petro cognoscere principium sensationum, non cognito principio ratiocinationum, ac si principium ratiocinationum non esset in Petro. Ubi enim non est unum & alterum, ibi non potest cognosci unum sine altero, sed in re una & simplici non est unum & alterum, ergo; adeoque si cognito animali in Petro, non cognosceretur rationale, quod non est aliud ab animali, idem cognosceretur & non cognosceretur, quod non minus re-

[7

pugnat,